

хлътнали отъ безсъние и напрежение. Но никой не мислѣше нито за храна, нито за сънъ. Шесдесетхилядната войска на Сюлейманъ паша искаше да вземе прохода и презъ тамъ да се съедини съ войската на Османъ паша въ Плѣвненъ, така въ единъ обръчъ да загради рускитѣ войски и дори да плени самия царь Освободителъ.

— „Свобода или смъртъ!“

Ние дадохме клетва да измремъ, но никой да не напуска прохода.

Дума за отстъпление не ставаше.

Музиката свирѣше постоянно. Ние не бѣхме въ себе си. Ржцетѣ ми отмаляваха да пълнятъ и изпразднятъ пушката.

— А не изпитвахте ли страхъ?

— ще попита, може би нѣкой.

— Никакъвъ! Ние си гледахме работата. Това бѣше една задача, която трѣбваше да решимъ, или да измремъ. И най-после, ти си сложилъ „глава въ торбата“, отишелъ си да мрешъ. Отъ що ще те е страхъ?

— Така, въ разгара на боя азъ почувствахъ, че нѣщо тѣпо ме

удари въ плешката, но не усѣтихъ болка въ първия мигъ. После вече ржката ми отмаля и ржкава ми се изпълни съ кръвъ. Азъ веднага смѣкнахъ ржкава, отпрахъ парче отъ ризата си и затиснахъ раната. Не обадихъ никому и продължавахъ да крия.

Отъ силната горещина раната започна да мирише. Подполковникътъ, който се приближи до мене, започна да гълчи, че не съмъ обадилъ за ржката си и подъ страхъ на наказание ме изпрати на превръзка въ лазарета.

Измиха, изчистиха ми раната, превързаха я добре и ми казаха да лежа 4—5 дни и да не я движа.

Сърдцето ми щѣше да изхвъркне, като слушахъ гърмжитѣ. Знаехъ, какво е горе. Не ме съдържаше и, безъ да ме забележи нѣкой, изхвъркнахъ при дружината на боевата линия.

Самъ полковникътъ този пътъ се засмѣ, махна съ ржка и не поиска да накаже бѣгството ми отъ лазарета.

